

Изумена, Солей гледаше втренчено заглавието в долнопробния журналистически боклук, лежащ на леглото пред нея. Не можеше да повярва на очите си. Нискокачествената снимка показваше Грег Феърчайлд в червени плувни шорти, излегнат върху шезлонг. В скута му седеше непозната тъмнокоса красавица и го целуваше по начин, от който започна да ѝ се повдига. Стройната жена, която Солей прецени на не повече от дваисет години, беше в оскъдни лилави бикини. Под снимката беше посочена страницата, на която се намираше цялата статия.

С изтръпнали пръсти Солей прелисти списанието, за да разгледа останалите снимки, които издателите старателно бяха отпечатали на цяла страница. Грег и непознатата, притиснати един до друг в доста недвусмислена поза в частен басейн; хванати за ръце на плажа и на някакъв бар, жадно гледащи се един другото, сякаш са единствените хора на Земята. На Солей ѝ прилоша. Не можеше да е вярно. Грег беше британски актьор, любимец на жените, номиниран веднъж за „Оскар“ и два пъти за „Златен глобус“, а повече от година – официално и неин приятел. Как можеше да ѝ причини това?

Лошото качество на снимките подсказваше, че папаракът ги е заснел от далечно разстояние. Най-вероятно Грег изобщо не е разбрал, че го снимат. А изглежда, че е бил и доста зает. Солей горчиво се изсмя. Тъжната истина бе, че Грег ѝ изневеряваше с по-младо момиче. Да не би да не са били щастливи? Поне Солей си мислеше, че бяха.

Спомни си как се бяха запознали на една филмова премиера в Лондон. Естествено, тя вече познаваше Грег Феърчайлд от филми, статии и от различни мероприятия, на които се бяха засичали. Последните години атрактивният актьор беше участвал в доста популярни продукции, както и в холивудски блокбастър в ролята на високопоставен американски генерал от Втората световна война. Ролята му бе донесла изключително добри отзиви от филмовата критика. Оттогава Грег се издигна с имидж на сериозен актьор, който публиката харесваше.

Солей прокара длан по хартията на списанието. Дали и той вече беше попаднал на статията? Мениджърът му щеше да побеснее, а международната преса разполагаше със скандал, който щеше да разнищва, докато не се появеше следващият гаф на някоя известна личност. Солей се отпусна безпомощно върху възглавницата си. Чувстваше в себе си студ и празнота. Грег беше съсипал връзката им, а тя изобщо не бе подозирала какви ги върши, през времето, в което не бяха заедно.

Онази вечер веднага се влюби в него. Голям кръг от присъстващи бяха вдигнали наздравица за филма. След премиерата Грег не се бе отделил от нея.

Бяха разговаряли почти цяла нощ. Познаваше музиката ѝ и бе признал, че е неин почитател.

Солей прокара ръка по челото си. Грег наистина не беше типичният фен на *Флауър Гърл* – сценичният ѝ псевдоним, под който вече повече от десет години жънеше големи успехи. Очите ѝ започнаха да парят. Заболя я от факта, че явно вече не му беше достатъчна. От самото начало на връзката им често живееха разделени един от друг за по-дълго време – турнетата на Солей продължаваха месеци наред и тя изнасяше концерт след концерт, а Грег снимаше предимно в чужбина.

Преди година той работеше по проект в Австралия, а сега – в Южна Африка. Непрекъснато ги деляха хиляди километри, а една кратка среща между снимачните дни или между две сценични изяви беше обикновено невъзможна. Но нали въпреки всички тези обстоятелства бяха щастливи... или грешеше?

Никога през живота си Солей не се бе чувствала толкова измамена. Ситуацията определено я натоварваше. Нямаше представа как трябва да реагира или какво да каже, ако някой я попита за случилото се. А това неизбежно предстоеше. Като популярна певица привличаше внимание и медиите нямаше да чакат дълго. Защо просто не се бяха разделили, щом той не беше щастлив с нея?

Телефонът ѝ извънтя и тя пропълзя по завивките на леглото, за да погледне дисплея. Беше Далия, едната ѝ братовчедка. Вероятно и тя бе видяла статията в списанието, но на Солей не ѝ се говореше за това. Игнорира звъненето и изчака телефонът да спре. Милата Далия! Смелата ѝ братовчедка бе отишла сама в Мексико да търси неизвестния си баща. При мисълта за нея Солей нямаше как да не се усмихне. Далия беше открила не само своя баща, а и любовта на живота си. Солей много се радваше за нея, въпреки че в момента стоеше пред нищожните отломки на своята разрушена връзка.

На вратата на хотелската стая се почука и тя се стресна.

– Солей, будна ли си? – чу гласа на Ричард Кънингам, дългогодишния ѝ мениджър.

– Не, още спя – и завъртя очи, отговаряйки му.

– Стига глупости. Видя ли статията?

– Да – въздъхна тя.

– Би ли ми отворила, моля те!

– В момента не е удобно. – Солей се изправи и застана пред вратата. – Ще се видим след половин час на интервюто с *London Today*, окей?

– Нека преди това обсъдим твоята позиция за случилото се. Освен това възникнаха нови въпроси, върху които също трябва да помислим.

– Не сега, Ричард – отвърна с решителен тон Солей. – После ще обсъдим всичко. Сега имам нужда да остана за няколко минути сама. Сигурно ме разбираш.

Докато изчакваше реакцията му, чу как той тихо си мърмори нещо пред вратата. Когато ѝ беше ядосан, Ричард често си говореше сам, но за щастие, сега запази мълчание. Най-накрая чу отдалечаващите се стъпки.

Солей се върна до леглото и седна. Разбира се, че Ричард имаше право. Клеър Гатмън, репортерката, с която имаше среща след малко, със сигурност

щеше да попита първо за аферата на Грег, която вероятно беше повече от мимолетно увлечение. Защо не бе направил услуга и на двамата им и не бе играл с открити карти? Не че това щеше да промени факта, че беше зарязана, но поне нямаше да е толкова долно. Освен това щяха да си спестят ненужното медийно внимание и неприятните въпроси.

Отново взе списанието и огледа двойката. Колко ли време продължаваше всичко това? Последно Солей се бе видяла с Грег преди четири седмици. Бяха заедно на барбекю парти на известен режисьор. Заради това събитие Грег дори прекъсна снимките за новия си филм на другия край на света. Нищо в поведението му онази вечер не подсказваше какво ще се случи. Както винаги, той беше шармантен, вежлив и мил. Тя се разплака. Не можеше да каже дали от мъка, или от гняв. Смачка списанието и го захвърли на пода. Набързо изтри сълзите от лицето си.

Ричард я беше помолил да вземе отношение по случилото се. Това и щеше да направи! Щеше да заяви ясно и недвусмислено своето становище. Мъж, който я лъже и ѝ изневерява, няма място в живота ѝ. Очевидно Грег искаше нещо, което Солей не можеше да му даде. Нямаше да погази достойнството си заради никого. Щом той смята, че ще е по-добре с приятелка, която е на половината на годините му, няма да го спира. Грег имаше своя шанс, но го пропиля. А и Солей бе достатъчно заета със собствените си мисли. От месеци роптаеше против изкуствения лъскав свят, в който живееше вече почти десет години. Нямаше допълнителна енергия да се занимава и с неверния си приятел. Единственото правилно решение за нея бе да приключи връзката си с него и точно това възнамеряваше да сподели на Клеър Гетмън.

Солей се изправи решително и отиде в банята, за да се приготви.

Късно вечерта тя стоеше пред десетте хиляди души и с удовлетворение ги поздравяваше. След три изпълнения на бис, едно от които на актуалния ѝ хит *You know who I am*, беше напълно изтощена. Тълпата бушуваше и не искаше да я пусне от сцената. Една жена на третия ред размахваше голям плакат, на който пишеше *Flower Girl you make me happy*, загатвайки за първия успешен хит на Солей – *I make you happy*. Млада двойка от първия ред се целуваше жадно, а жената до тях бе вдигнала въодушевено ръце високо във въздуха. Две тийнейджърки подскачаха прегърнати и в такт с бурните аплодисменти.

Солей махна един мокър кичур от челото си, подаде долната си устна напред и силно издиша. С благодарност наблюдаваше множеството, което излъчваше енергия като от стотици изригващи вулкани. В този момент нейните фенове запяха песента ѝ от последното лято. От безброй гърла прозвучаха първите думи на *She's your friend*. Солей се обърна към групата си и погледна всеки един от тях – барабаниста Томи, басиста Франк, Мич на кийборда и китаристките Кери и Колийн. От години работеше с петимата музиканти. Бяха перфектно координиран екип и всеки знаеше кога и на кого може да се разчита. Освен това се разбираха много добре и в личен план, иначе нямаше как да бъдат реализирани световните турнета, които продължаваха месеци наред и където беше невъзможно човек да остане насаме със себе си.

В началото Ричард беше абсолютно против Солей да избира музикантите си само по симпатия. Изрично бе настоявал да вземе под внимание предимно професионалните им качества. Но Солей се бе доверила на интуицията си и беше отделила на всеки кандидат по няколко часа, за да обсъди и разпита за желанията и плановете им, да разбере дали я има химията помежду им. С този подход веднага бе отхвърлила други осем кандидати, но нейните петима я спечелиха от самото начало. И сега, години по-късно, все още беше доволна от избора си. Не можеше и да си представи по-добър бенд.

Безмълвно благодари на своите музиканти, след което се обърна към феновете си, които продължаваха да пеят разгорещено *She's your friend*. Солей затвори очи и се включи в рефрена, вдигайки високо ръцете си, които танцуваха в такт с музиката. Един след друг и музикантите се включиха в песента. Солей изпита удоволствие от екзалтираните възгласи в залата и изцяло се отдаде на невероятната атмосфера. Когато отново отвори очи, видя сияещите лица на хората, които бяха успели да дойдат най-близо до сцената.

Щедро изпращаше въздушни целувки във всички посоки. Когато феновете пожелаха отново изпълнение на бис, тя поклати съжалително глава. Беше удължила шоуто с половин час и не искаше да прекалява с търпението на организатора, с когото имаха твърдо уговорени часове.

– Благодаря ви! – извика тя към феновете си. – Вие сте най-страхотната публика на света! Дъблин, аз ще се върна!

Почитателите ѝ крещяха в екстаз, тълпата беше като полудяла, всички скачаха и танцуваха, сякаш настъпваше краят на света. Солей даде знак на бенда си, че окончателно приключват концерта. Когато съзря Ричард до сцената, тя му кимна и плавно излезе от светлия лъч на прожекторите, който цяла вечер бе съпътствал всяко нейно движение.

– Обожават те – спомена Ричард, широко усмихнат.

Солей погледна меланхолично неукротимата тълпа, която все още се надяваше, че *Флауър Гърл* ще размисли и ще се върне още веднъж на сцената.

– Да, така е – отвърна тя.

Но защо тогава се чувстваше толкова непотребна и излишна...? Внезапно в съзнанието ѝ изникнаха снимките от изневярата на Грег. Какво всъщност беше постигнала в живота си? Пееше, танцуваше и се държеше така, сякаш беше десет години по-млада. Но разбира се, затова беше и доста добре възнаградена. Вероятно последните няколко години беше получила повече пари, отколкото една бригада здраво трудещи се строителни работници би получила за целия си живот. Изпита нарастващи съмнения относно смисъла на своята кариера и относно себе си – като популярна музикална знаменитост и публична личност.

– Какво има? – Ричард я наблюдаваше изпитателно.

– Нищо. Всичко е наред – поклати глава Солей.

– Ами, честно казано, имайки предвид катастрофата, която Грег предизвика, малко се съмнявам – навъси се той.

– Грег е минало... – отвърна тя рязко и се запъти към гримьорната. Кожата ѝ сякаш гореше под силния сценичен грим.

Ричард я последва. Беше очевидно, че темата за него не е приключила.

– И тази вечер не желая да говоря повече за него! – настоя тя.

– Но се налага, Солей – изсумтя Ричард. Поради солидното му тегло, му беше трудно да следва пъргавата ѝ походка.

Вече пред вратата на гримьорната, тя се обърна към мениджъра си.

– Ричард, говоря ти напълно сериозно. Все ми е едно какво мислиш по темата. Грег си е моя лична работа и за мен тази връзка приключи!

– Солей, моля те, обмисли го още веднъж. Това, че си с известен актьор... или по-точно – беше... със сигурност не повлияло лошо на кариерата ти – каза Ричард, като прокара ръка по челото си.

Солей присви очи.

– Искаш да кажеш, че хората идват на моите концерти, защото съм с един измамник и лъжец?

Ричард завъртя нервно очи.

– Не извъртай нещата така. Разбира се, че идват заради теб и музиката ти. Но... – изглежда, търсеше правилните думи – *Флауър Гърл* е нещо повече от музика и глас. Цялостният ти образ е от значение. Публиката се интересува от всичко важно, което се случва в живота ти.

– А може би точно това не искам! – Ето, най-накрая го изрече.

– Какво имаш предвид? – Ричард я погледна объркано.

– ...Че повече нямам никакво желание за този... „цялостен образ“.

– Солей, та твоите почитатели те обожават. Следват те като кученце и ще плащат за музиката ти, дори да пееш съдържанието на телефонния указател. Имаш голям късмет!

– Да, може би си прав... – тя притвори за малко очи. – Сега се нуждая от спокойствие, Ричард. Моля те, погрижи се най-късно до петнайсет минути да ни закарат в хотела. Страшно съм изморена.

Мениджърът ѝ кимна:

– Ясно, ще се погрижа. Моля те, помисли отново върху съмненията, които ти се въртят в главата. Други творци на твоето място щяха...

– ...да са благодарни, ако имаха подобна кариера – довърши тя изречението му, което беше чувала поне милион пъти през последните години. – До след малко.

Солей отвори вратата и влезе в гримьорната. Изтощена, тя се отпусна на стола пред голямото огледало и се взря в отражението. Взе памучен тампон и започна внимателно да почиства грима си. Гледайки разгримираното си лице, ѝ се стори, че току-що е свалила втората си кожа. Посегна към телефона и погледна екрана. Имаше безброй пропуснати повиквания от Грег. Какво още имаше да ѝ казва? Поклати глава и тъкмо понечи да си срене косата, когато телефонът ѝ иззвъня. Отново той. Поколеба се, преди да вдигне.

– Солей, аз съм. Звънях ти сто пъти...

– Имах концерт – тя го прекъсна грубо.

– Знам – той звучеше разсеян. – Солей, ти... Не съм сигурен дали...

Тя се изсмя:

– Какво искаш, Грег?

– Видяла си снимките?

– Да, видях ги – потвърди тя лаконично.

– Солей, трябва да поговорим. Наистина не е така, както изглежда... – започна той колебливо.

Най-изтърканото оправдание на света!

– Ясно – отвърна му студено тя. – И как точно изглежда?

– Солей, моля те. Не е... Не сме... Ние...

– Грег, снимките говорят сами за себе си. Направи услуга и на двама ни и не усложнявай повече цялата тази ситуация.

– Но не е така. Не искам да се...

– Знаеш ли какво, Грег? – Солей се усмихна на отражението си в огледалото. – Наистина сега не ми се говори с теб. Нека просто приключим дотук! Сбогом! – Въпреки че той понечи да ѝ отговори, тя прекрати разговора. Според нея нямаше какво повече да си кажат. Грег не беше вече част от живота ѝ.

Взе кутийката с хидратиращ крем и започна да го нанася внимателно върху лицето си.